

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 2. Abstinentia à vino

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

§. II.

De Abstinentia à Vino.

IN eodem Abstinentiæ gradu fuit etiam valde celebris inter sanctos illa, quæ à carnibus & vino abstinēbat. Nam in veteri testamento Daniel dicit de se ipso: triū hebdomadarum diebus a caro & vinum non introierunt in meum: sed orabat Dominum Deum pro populo tuo. Et S. Hieronymus ex Iosepho refert de Edessenis, quod seruarent perpetuam castitatem, abstinētes semper à carne, & vino. Sed multò adhuc amplius eadē Abstinentiæ ratio floruit in nouo Testamento. Nam (vt idem Sanctus ait, & Sanctus Iherodorus) ante diluuiam nec carnes comedebantur, nec bibebatur vinum; sed post diluuium cœpit vtriusque rei vsus. Veniens autem Christus Dominus in mundum, reduxit res ad sua principia: luadens quod perfectius esset, iuxta sententiam Apostoli dicentis: *b bonum est non manducare carnem, & non bibere vinum.* Quare Ecclesia Sancta ex inspiratione spiritus sancti, constituit Abstinentiam à carnibus duobus diebus singulis hebdomadis, vigilijs aliquorū sanctorum, Quatuor anni Temporibus, & tota Quadragesima. Et S. Clemens in Constitutionibus Apostolicis ait, quod in septimana sancta abstinēbatur etiam à vino; nec alius cibus sumebatur, quàm panis, & aliqua olera; nec bibebatur aliud, quàm aqua.

Hæc Abstinentia à vino valde fuit magni æstimata. Nam (vt S. Thomas aduertit) ad eodē est difficilis huius rei moderatio, vt illam solam respiciat specialis illa virtus, quæ vocatur *Sobrietas*: cuius contrarium est vitium *Ebrietas*: cuius propria malitia in eo consistit, vt in tanta copia bibatur, vt rationis iudicium turbetur: ex quo tot oriuntur incommoda, vt S. Chrylostomus vitium illud appellet diabolicum, matremque omnium vitiorum.

NAM primū, destruit Castitatem, iuxta illud Salomonis: *cluxuriosa res est vinum, & tumultuosa ebrietas: quicumq; his delectatur non erit sapiens*: & Apostolus ait: *d nolite inebriari vino, in quo est luxuria*: quam ob rem S. Basilius cultoribus castitatis suadet, abstinere à vino; præcipuè verò iuuenibus, & ita ait: *vinum addis inuentur: actum est de castitate.* Et S. Hieronymus, Virgini sponsæ Christi suadet fugere vinum tanquam venenum.

Hic accedit, quod excessus in potu vini destruat charitatem fraternam Et vt dixit Ecclesiasticus: *e vinum multum potatum irriationem, & iram, & rinas multas facit. Amaritudo anima vinum multum potatum.* Nā quemadmodum ignis probat ferrum durū: sic nimium vinum cor a superbiorum arguet: nam cor inflammat irā; emollit luxuriā, & ad omne peccatum extimulat.

SPECIATIM autem laxat linguam, & impellit ad loquendum imprudēter, & ad infidelitatem in custodiendo secreto. ac propterea Spiritus Sanctus suadet: *f noli Regibus dare vinum; quia nullum est secretum ubi regnat ebrietas*.

a Daniel.
10.3.Lib. 2. in lo
uini.Lib. 1. de
Offic. Eccl.
c. 44.b Rom. 14.
21.

Lib. 5. c. 19.

2. 2. 7 144.

c. 150.

Hemil. 71.

ad pop. D. 35

c. Ante om-

nia.

c. Pro. 20. 1.

d Eph. 5. 18.

Lib. de vera

Virgin. c.

Reg. 10. Fu-

si. Et de Co-

stit. mona-

sti. c. 21.

Epistol. ad

Eustochiā.

2.

Eccl. 31. 38.

c. 39.

Prou. 23. 19.

3.

4.

Et obliuiscuntur iudiciorum Iustorum, & obligationum officij sui.

g Osea 4. 11
h Prou. 13. 9
i Eccle. 2. 3.

IDEM vini excessus reddit hominem ineptum & inhabilem ad sapientia diuinæ illustrationes; & ad veræ deuotionis affectus. nam (vt dixit Oseas propheta): *g fornicatio, & vinum, & ebrietas auferunt cor, & h suffundunt oculos.* solum corporis, sed multo magis animi ac propterea dixit Ecclesiastes: *tam in corde meo abstrahere a vino carnem meam, ut animum meum transferret ad Sapientiam, deueniremque Stultitiam.* Quæ sententia insinuat: se propter Luxuriæ se tradidisse quod fræna potationi laxasset. Quare ad se reuertitur, à vino abstinere, vt posset esse verè Sapiens.

5.

k Eccl. 19. 7.
l Prou. 23. 4.

IDEM etiam vitium facit hominem incòstantè in omni bono, nam (vt Ecclesiasticus): *k vinum & mulieres apostatare faciunt sapientes, & arguentur propter.* Nec mirum est, eos succumbere tentationibus: siquidem (vt Salomon dixit) sunt *l quasi sopitus gubernator in medio mari, amisso rationis clauo.*

6.

Verfu. 29.

DENIQUE preciosissima quæque humanæ naturæ bona corrumpit, quæ sunt salus, vita, honor, fama, libertas, iudicium & ratio, quæ homini sunt propria, quibus distinguitur à bestiis. quare concludit Sapiens: *cui vult patri vult: cui rixæ: cui fovea: cui sine causa vulnera: cui suffusio oculorum: nomen qui commorantur in vino, & student calicibus epotandis: ne inuicem vinum quoddo flanescit, cum splenduerit in vitro color eius: ingreditur blandè sed in nauem mordebit, vt coluber, & sicut regulus venena diffundet. Oculi tui videbunt & concupiscent extraneas, & cor tuum loquetur peruersa.* Hæc Salomon: quæ postea confirmat S. Augustinus, dicens: *O dolorosa Ebrietas, omnium malorum mater, omnis luxuriæ soror, omnis superbix pater! O Ebrietas, tu mentis excæcas, iudicio recto cares, còsiliu nullum habes, blandus dæmon es, inennum dulce es, peccatū suauè es! insania volūtaria, ignominiosus languoris sanæ debilitatio, turpitudine morū, dedecus vitæ, honestatis intamantia corruptela.* O Ebrietas, discant te diligètes agnoscere, discant te detestari, discant te velut mortem effugere: quoniã qui te dilexerit, Regnum cælorum non consequetur. Ebrietas (ait S. Ambrosius) est carnalitatibus circa stultitiam, sapientiæ venenum. Quid est homo ebrius nisi superflua Carum? Cuius vita somnus, & cuius somnus est ipsa mors. Ne temerè de tua fortitudine præsumas: quia neque fortior es, quam Loth; neque continentior quam Noë. Hic *m inebriatus est, & turpiter nudatus; ille autem n inebriatus, & per filiarum fraudem incestum carnem eis admisit.*

Sermo ad Fratres in Eremito, c. 13. ubi horrendum ad ducit exemplum Serm. de sobrietate & castitate.
Lib. de Elia & Ierunio in Lib. 2. de Abraham.
Gen. 9. 21. n. 6. 19. 30.
S. Thomas 2. 2. q. 149. 23.

PROPTER omnes has rationes fuit hoc vitium valde seuerè prohibitum Ecclesiasticis, & multo à hinc seuerius Religiosis, & virginibus: eo quod inde aduersetur Castitati, coniunctioni mutua, orationi, silentio, & Perfectioni, quam profitentur. Et quamuis moderatus vini vsus non sit illicitus abstinencia tamè eius vel omnino, vel ad tempus semper fuit valde còmendanda.

data,

data, & laudata in scriptura facta. Et o *Aaroni eiusq; filii sacerdotibus dixit Dominus: vinum, & omne quod inebriare potest non bibetis, quando intratis in tabernaculum testimonii, ne moriamini.* Et lex Nazaeorum, qui p *votum faciebant, ut sanctificarentur, seq; Domino consecrarent, erat, ut a vino, & omni, quod inebriare posset, absterent.* Quod confirmavit Angelus Gabriel, cum de Sancto Ioanne Baptista, Evangelicæ legis Præcuratore, dixit: *q erit magnus coram Domino; & siceram non bibet; & spiritu sancto replebitur adhuc ex utero matris sue:* ut statim appareret, quàm esset gloriosus modus hic abstinentiæ, qui tantam eius excellentiam comitabatur, quasi fundamenta iacturi ad designandam Legem Nouam. Quamvis autem S. Apostolus suaferit Timotheo discipulo suo, ut *Modico vino uteretur,* tamen paulò ante dixit: *te ipsum castum custodi, & tunc causam subiunxit, cur suaderet modico uti vino; propter stomachum, inquit, suum, & frequentes infirmitates tuas;* & quoniam opus erat maioribus viribus ad grauiores sustinendos labores. Magnumq; indicium est sanctæ cõsuetudinis Timothei, quam mutare noluit, nisi à suo Magistro impulsus; cuius consilio securior est facultas, illam mutandi Et ut S. Bernardus ait, qui talis fuerit, qualis erat Timotheus, benè licebit ei ea facultate uti,

§. III.

Tempus & modus cibum sumendi.

TERTIO loco præscribitur Temperantia tempus & horam sumendi cibum; & quoties, & in quo loco sit sumendus obseruatis in omnibus Prudentiæ Regulis, & attenta necessitate sumentis, & cõsuetudine Patriæ, statutiq; Religionis, ita ut præscripta hora cõueniēs non præueniatur prætextu alicuius sensualitatis: ne talis in illud væ incidat, de quo dixit Ecclesiasticus: *aterra, cuius principes mane comedunt: beata vero terra, cuius principes vescantur in tempore suo ad reficiendum, & non ad luxuriam.* Idem autem intelligit comedere mane, & comedere extra tempus, & propter voluptatem Aptè autè utrumque coniunxit: qui enim ob sensualitatem suam comedit; nec horam seruat, nec tempus; qui autem comedit ad refectionē & sustentationē naturæ, non præuenit tēpus ad id aptum. Estq; signū exiguæ valdeq; infantilis viuetutis, quod quis huius gulæ modo se dedat. Nam (ut Cassianus aduertit), qui non exspectat paciēter horā præscriptam, nec se ipsum superat, ne extra præscriptum tempus comedat; is difficilè poterit seipsum vincere in rebus maioris momenti. In solo vno casu (ait ipse) Patres Eremitæ horam præueniebant, aut sæpius, quàm solerent, comedebant: quando scilicet opus erat charitatem & societatem hospitiibus exhibere. Sed nec tunc præscriptam sibi quantitatem ciborum excedebant: imo aliqui medietatem tantum suo tempore sumebant, reijcientes aliam medietatem ad horam, qua hospes illo die esset venturus. Et vniuersim suadebant, magis expedire, quo-

o *Leu. 10. 9.*

Ezech. 4. 21

p *Thm. 6. 2.*q *Luc. 1. 15.*e *1. Tim. 5.*

23.

*Apolog. ad
Guilhel. &
Serm. 10. in
Cans.*

Temperā-
tia tempus
sumptioni
cibi præ-
scribit.

a *Ecc. 10. 16.*

Lib. 5. c. 20.

24. & 25.

Coll. 2. c. 26.

Lib. 5. cap.

9. & collat.

2. c. 23.